

Sygn. akt: I C 267/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 7 grudnia 2018r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 grudnia 2018r

sprawy z powództwa A. R. (1)

przeciwko (...) (Luxembourg) S.A., Oddział w Polsce z siedzibą we W.

o zapłatę

1. oddała powództwo co do żądania zapłaty kwoty 177,20 zł. (sto siedemdziesiąt siedem złotych dwadzieścia groszy);
2. umarza postępowanie w sprawie w pozostałym zakresie;
3. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 107 zł. (sto siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

Sygnatura akt: I C 267/18

UZASADNIENIE

Powódka A. R. (2) wniosła pozew przeciwko (...) (Luxembourg) SA Oddział w Polsce z siedzibą we W. domagając się od pozwanego zapłaty kwoty 300,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lutego 2018r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że strony prowadziły postępowanie w sprawie o sygnaturze I 1C 704/17, które zakończyło się wnioskiem pozwanego o umorzenie postępowania. Pomimo tego, że sprawa zakończyła się pozbawieniem tytułu wykonalności, Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni M. Z. wyegzekwował od powódki kwotę 1.680,50 zł. Dodatkowo, pozwana poniosła koszty postępowania w kwocie 227 zł i koszty nadania klauzuli w wysokości 126 zł. Pozwany dwukrotnie był wezwany do zwrotu wyżej wskazanych należności, jednak nie uczynił zadość temu wezwaniu. Koszty nadania wezwań wyniosły 32 zł. Żądanie dotyczyło kwoty 2.065,50 zł, a pozwany wypłacił powódce jedynie kwotę 1.765,55 zł. Roszczenie powódki opiera się na art. 405 kc i nast.

(pozew k. 3-5)

Pismem z dnia 17 kwietnia 2018r. powódka cofnęła pozew co do kwoty 123,75 zł, wskazując, że pozwany uiścił w dniu 13 marca 2018r. kwotę 126 zł. Ostatecznie powódka domagała się zatem zapłaty kwoty 177,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2018r. do dnia zapłaty.

(pismo procesowe powódki z dnia 17 kwietnia 2018r. k. 17a)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa odnośnie kwoty 177,20 zł. Strona pozwana wskazała, że dokonała na rzecz powódki zwrotu następujących kwot: 227 zł tytułem kosztów postępowania zasądzonych w sprawie I 1 C 704/17 (zwrot w dniu 11 grudnia 2017r.), 342,90 zł tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego poniesionych przez powódkę w sprawie KM 44/17 (zwrot w dniu 23 stycznia 2018r.), 126 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego w sprawie I 1 C 704/17 (zwrot w dniu 14 marca 2018r.), a także 1.421,65 zł tytułem

nienależnie wyegzekwowanych środków w sprawie KM 44/17 (zwrot w dniu 1 lutego 2018r.). Pozwany wskazał, że dokonał na rzecz powódki zwrotu łącznie kwoty w wysokości 2.117,55 zł, podczas, gdy pełnomocnik powódki całość żądania określił na kwotę 2.065,50zł.

(odpowiedź na pozew k. 23-23v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni M. Z. – z wniosku wierzyciela (...) (Luxembourg) SA – prowadził przeciwko powódce A. M. – R. postępowanie egzekucyjne pod sygnaturą Km 44/17 na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty z dnia 12 listopada 2009r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygnaturze VIII Nc 8019/09 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 12 stycznia 2010r.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 12 października 2017r. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 21 lutego 2018r. k. 9)

W toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygnaturą Km 44/17 Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni M. Z. wyegzekwował od powódki łącznie kwotę 1.680,50 zł, z czego kwotę 1.421,65 zł przekazał wierzycielowi, kwotę 176,84 zł zarachował na poczet opłat egzekucyjnych, kwotę 41,34 zł na poczet innych kosztów, zaś kwotę 40,67 zł odprowadził do Skarbu Państwa tytułem podatku VAT.

(dowód: zaświadczenie z dnia 23 października 2017r. o dokonanych wpłatach k. 58 akt Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni M. Z. o sygnaturze KM 44/17)

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2017r. wydanym w sprawie o sygnaturze Km 44/17 Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni M. Z. przyznał wierzycielowi koszty zastępstwa adwokackiego w postępowaniu egzekucyjnym w kwocie 67,50 zł i obciążył nimi dłużnika, ustalił koszty postępowania egzekucyjnego w sprawie w wysokości 342,90 zł i obciążył nimi dłużnika, stwierdził naliczenie podatku VAT w wysokości 40,67 zł i obciążył nimi dłużnika na rzecz Skarbu Państwa, a także zakończył postępowanie egzekucyjne.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o postanowienie z dnia 29 czerwca 2017r. k. 48 akt Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni M. Z. o sygnaturze KM 44/17)

W wyniku wniesienia przez A. R. (2) skutecznie sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w sprawie VIII Nc 8019/09, dalsze postępowanie toczyło się pod o sygnaturą I 1 C 704/17. Postanowieniem z dnia 12 października 2017r. Sąd Rejonowy w Gdyni umorzył powyższe postępowanie (pkt 1) i zasądził od (...) (Luxembourg) SA z siedzibą w Wielkim Księstwie Luksemburg na rzecz A. R. (2) kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2). Postanowieniem z dnia 21 lutego 2018r. Sąd nadał wyżej opisanemu orzeczeniu w zakresie pkt 2 klauzulę wykonalności i zasądził na rzecz powódki od dłużnika kwotę 126 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 12 października 2017r. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 21 lutego 2018r. k. 9)

Pozwany (...) (Luxembourg) SA uiścił na rzecz powódki następujące kwoty:

- w dniu 11 grudnia 2017r. kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu zasądzonych w sprawie I 1C 704/17;
- w dniu 23 stycznia 2018r. kwotę 342,90 zł tytułem zwrotu kosztów egzekucyjnych w sprawie Km 44/17;
- w dniu 1 lutego 2018r. kwotę 1.421,65 zł tytułem zwrotu środków wyegzekwowanych w sprawie o sygnaturze KM 44/17;

- w dniu 14 marca 2018r. kwotę 126 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego w sprawie o sygnaturze I 1C 704/17.

(dowód: potwierdzenia przelewu k. 27-30)

Pismem z dnia 6 grudnia 2017r. pełnomocnik powódki wezwał (...) (Luxembourg) SA do zapłaty w terminie 3 dni kwoty 1.680 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia 1 listopada 2017r. Pismem z dnia 21 lutego 2018r. pełnomocnik powódki po raz kolejny wezwał pozwanego do zapłaty, żądając zwrotu kwoty 300,95 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 lutego 2018r. do dnia zapłaty w terminie 7 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 6 grudnia 2017r. wraz z kopią strony adresowej koperty k. 10-11, wezwanie do zapłaty z dnia 21 lutego 2018r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 12-14)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd w całości ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, a także znajdujących się w aktach egzekucyjnych Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gdyni M. Z. o sygnaturze KM 44/17. Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności wyżej wskazanych dokumentów. Podkreślić bowiem należy, iż dowody w postaci odpisu tytułu wykonawczego, zaświadczenia komornika o dokonanych wpłatach czy też postanowienia komornika w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego mają charakter dokumentów urzędowych, które zgodnie z treścią art. 244 kpc korzystają z domniemania autentyczności i domniemania zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń. Powyższe domniemania przysługujące powyższym dokumentom urzędowym nie zostały skutecznie obalone w trybie art. 252 kpc. Sąd nie dopatrył się także żadnych podstaw do kwestionowania autentyczności wymienionych powyżej dokumentów prywatnych w postaci m.in. potwierdzeń przelewów czy też wezwań do zapłaty, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości tych dokumentów ani nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Sąd z urzędu także nie doszukał się żadnych okoliczności mogących wzbudzać wątpliwości co do wiarygodności wyżej wskazanych dokumentów.

W przedmiotowej sprawie powódka domagała się zapłaty kwoty 300,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 lutego 2018r. do dnia zapłaty, podnosząc, że pozwany nie zwrócił jej wszystkich kosztów egzekucji wszczętej w oparciu o tytuł wykonawczy, który został następnie uchylony. Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy art. 410 kc w zw. z art. 405 kc. Zgodnie z art. 410 § 2 kc świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. Stosownie do art. 410 § 1 kc przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego. W myśl art. 405 kc kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Na wstępie należy zaznaczyć, iż pomiędzy stronami nie było sporu co do tego, że z wniosku pozwanego Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Gdyni M. Z. prowadził przeciwko powódce postępowanie egzekucyjne pod sygnaturą Km 44/17 na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty z dnia 12 listopada 2009r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Gdyni w sprawie o sygnaturze VIII Nc 8019/09 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 12 stycznia 2010r. Bezsporne było również, że w wyniku skutecznego wniesienia sprzeciwu przez powódkę, przedmiotowy nakaz zapłaty utracił moc (art. 505 § 1 kpc), zaś prowadzone w wyniku wniesienia sprzeciwu postępowanie zostało umorzone na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 12 października 2017r. w sprawie o sygnaturze akt I 1C 704/17. Tym samym odpadła podstawa prawna prowadzenia egzekucji, a wyegzekwowane przez komornika należności, które zostały

przekazane wierzycielowi stały się nienależne. Jak wynika z przedłożonych przez stronę pozwaną potwierżeń przelewów, pozwany zapłacił na rzecz powódki łącznie kwotę 2.117,55 zł, w tym kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu zasądzonych postanowieniem z dnia 12 października 2017r. w sprawie I 1C 704/17, kwotę 342,90 zł tytułem zwrotu kosztów egzekucyjnych w sprawie Km 44/17, kwotę 1.421,65 zł tytułem zwrotu środków wyegzekwowanych w sprawie o sygnaturze KM 44/17, a także kwotę 126 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego w sprawie o sygnaturze I 1C 704/17. Z powyższego jednoznacznie zatem wynika, że pozwany zwrócił już powódce wyegzekwowane przez komornika środki pieniężne, które zostały przekazane wierzycielowi. Natomiast, w ocenie Sądu, nie ma podstaw do uwzględnienia roszczenia w zakresie żądania zwrotu kosztów egzekucji, którymi powódka została obciążona przez komornika. Zważyć należy, iż postanowieniem z dnia 29 czerwca 2017r. Komornik sądowy ustalił koszty postępowania egzekucyjnego w sprawie w wysokości 342,90 zł, stwierdził naliczenie podatku VAT w wysokości 40,67 zł, a także powyższymi kosztami komornik obciążył dłużnika. Z zaświadczenia wystawionego przez Komornika wynika, że z dokonanych przez dłużnika wpłat w toku postępowania egzekucyjnego, kwota 176,84 zł została przez komornika zaliczona na poczet opłat egzekucyjnych, kwota 41,34 zł na poczet innych kosztów egzekucyjnych, zaś kwota 40,67 zł została odprowadzona do Skarbu Państwa tytułem podatku VAT. Jak podnosi się w orzecznictwie koszty postępowania egzekucyjnego nie są świadczeniem nienależnym w rozumieniu art. 410 § 2 kc. Świadczeniem nienależnym w rozumieniu art. 410 § 2 kc mogły być wyłącznie kwoty świadczone na rzecz pozwanego i wzbogacające go. W tym zakresie nie mieszczą się koszty postępowania egzekucyjnego, bo choć doszło do zubożenia powoda, to pozwany korzyści tej nie uzyskał (por. wyrok SA Warszawa z dnia 24 czerwca 2014r., VI ACa 1582/13, L.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 26 lipca 2006r., I ACa 268/06, Lex). W świetle powyższego stanowiska judykatury nie ulega wątpliwości, że koszty egzekucyjne, które nie są przekazywane do majątku wierzyciela, nie mogą stanowić bezpodstawnego wzbogacenia w rozumieniu art. 405 kc. Zwrócić należy uwagę, że podstawą obciążenia dłużnika kosztami postępowania egzekucyjnego jest postanowienie komornika. Postanowienie komornika w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego podlega zaskarżeniu w drodze skargi na czynności komornika (art. 767 kpc). Z akt egzekucyjnych nie wynika, aby powódka wniosła do sądu skargę na orzeczenie komornika. Z uwagi na powyższe podstawa obciążenia dłużnika kosztami egzekucji nie odpadła i nie ma możliwości zwrotu tychże kosztów. Przedmiotowe postanowienie komornika nie może być także podstawą zarządzeń na podstawie art. 759 kpc, gdyż czynności zastrzeżone w tym przepisie należą jedynie do sądu rejonowego właściwego do spraw nadzoru nad komornikiem. Zważywszy na powyższe nie było podstaw do uwzględnienia żądania opartego na bezpodstawnym wzbogaceniu. Jednocześnie, podkreślić należy, iż w pozwie powódka jednoznacznie wskazała podstawę faktyczną swojego żądania, powołując się wprost na art. 405 kc.

Niezależnie od powyższego zauważyć należy, iż w piśmie procesowym z dnia 14 września 2018r. pełnomocnik powódki wskazał, że w wyniku działania pozwanego powódka poniosła szkodę i w związku z tym pozwany jest zobowiązany do jej naprawienia. Zdaniem Sądu, nawet, gdyby przyjąć, że w toku postępowania strona powodowa zmieniła podstawę faktyczną żądania, to brak jest podstaw do uwzględnienia powództwa w oparciu o art. 415 kc. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 października 2009r., III CZP 68/09, OSNC rok 2010, nr 4, poz. 52 „za szkodę wyrządzoną wykonaniem nieprawomocnego nakazu zapłaty zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, następnie uchylonego, wierzyciel nie ponosi odpowiedzialności na podstawie art. 415 kc, chyba że złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji i jego popieranie było zachowaniem zawinionym”. W przedmiotowej sprawie powódka, reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, nie zdołała w żaden sposób wykazać, że zachowanie wierzyciela polegające na wszczęciu i prowadzeniu egzekucji było w jakikolwiek sposób zawinione. Wierzyciel wszczął egzekucję w oparciu o obowiązujące przepisy prawa, na podstawie tytułu wykonawczego wydanego przez sąd. Strona powodowa nie udowodniła także, że postępowanie wierzyciela było nacechowane złą wolą (por. Głosa M. Jędrzeja M. Kondek do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009r., III CZP 68/09).

W tym stanie rzeczy, na mocy art. 410 kc w zw. z art. 405 kc a contrario powództwo w zakresie żądania zapłaty kwoty 177,20 zł podlegało oddaleniu.

W pozostałym zakresie Sąd umorzył postępowanie, na mocy art. 355 kpc w zw. z art. 203 kpc, wobec cofnięcia pozwu przez powódkę. Zgodnie z treścią art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia

rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Sąd zważył, iż w niniejszej sprawie powód cofnął częściowo pozew przed rozpoczęciem rozprawy, toteż dla skuteczności tej czynności procesowej zgoda pozwanej nie była potrzebna. Nadto, oceniając czynność procesową powoda w myśl przepisu art. 203 § 4 kpc sąd nie dopatrył się okoliczności wskazujących na to, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od powódki, która przegrała niniejszy spór w całości, na rzecz pozwanego kwotę 107 zł, na którą składały się: opłata za czynności fachowego pełnomocnika pozwanego będącego radcą prawnym w stawce minimalnej (90 zł), stosownie do § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (3.600 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd miał na uwadze, że pozwany dokonał ostatniej wpłaty na rzecz powódki w dniu wniesienia pozwu tj. w dniu 14 marca 2018r., natomiast pozostałe wpłaty zostały dokonane wcześniej. Stąd, Sąd uznał, że pozwany nie dał powodu do wytoczenia powództwa.